

Юрась Пацюпа

* * *

Усё складаецца як верш:
пачнеш зь любосьці — скончыш песняй.
Было каханьне сама перш,
а потым — вечнасьць.

Засьне травінка на губах.
Спачатку крок, спачатку слова.
Як яблыку, расінцы ўпасьць,
спыніць размову.

І сарамяжлівасьць суніц.
І паўната зрынатых сьлівак.
А крок наступны не прысьніць,
бо немажліва

зьлічыць ні зор, ні пчол, ні слоў.
Як той паэт, на мове птушак
адно і скажаш пра любоў,
так, каб ня схлусіць.

На мове доўгага жыцьця.
На мове погляду, крананьня...
І сочыць сьліўка, каб упасьць
табе ў далоні.

* * *

Наступны санэт напісаны сылябічным цэзураваным адзінаццаціскладовікам (5+6), ці, дакладней кажучы, цыклічным спосабам з выкарыстаньнем асымэтрычнага памеру — дзьвюхстопнага дактылю плюс дзьвюхстопнага пэону першага. Няхай ён паслужыць разбурэньню догмы пра непрыдатнасьць сылябікі.

Ларысе

Заўсёды восень у тутэйшым краі:
дрэвы ўжо зь лета з хвораю лістотай,
цяжкім паветрам дыхае балота,
а гусей стада зямельку жагнае.

Там над кладамі павуціньне тае,
хоча аплесці майго сонца злота,
ціхае сэрца даймае згрызота,
бо хмаркай стала ядыная, тая.

Моўчкі падыдзе за туманам снім,
сьлязіма ўніжа палынова вецьце —
гэтую памжу, схамянуся, скіну...

А яна зь неба праліецца ўрэшце,
душу абойме, і пачую: мецяць
кроплі, як быццам цьвікі ў дамавіну.

22.09.2002 г.

Рытурнэль проклятых паэтаў

ахвярую Ларысе

Катул,
ты рогі нёс свае ад Лесьбіі, як німб,
і вось накрыў мяне сумнеўнай славы гул.

Віён,
з законам на нажах, ты сораму ня знаў,
і я Лісу люблю, нашто мне добры тон?

Баркоў,
што дзіўны лад шукаў у гомане карчмы,
пазыч для сьвету мне зь дзясятка добрых слоў!

Рэмбо,
зламаны смык, ты сам — на мелі карабель,
ня трэба выбіраць, шаптаць: «Або — або...»

30.04.2003 г.